

เบี่ยงวง

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรมที่เราแสวงหา ที่เรากำลังแสวงหา นี่คือสมมุติ คือการเกิดนี้จริงตามสมมุติ โลกนี้คือละคร แต่เพราะบุญกุศลได้เกิดเป็นมนุษย์ไง เกิดมาพบพระพุทธศาสนาในธรรมและวินัยเป็นศาสดาๆ ไร ศาสดาอบรมบ่มเพาะไว้ไง ถึงว่าการเกิดเป็นมนุษย์ถึงเป็นอริยทรัพย์

การเกิดเป็นมนุษย์มันเป็นสัตว์ประเสริฐ แล้วยิ่งมาพบพระนี่พระกรรมฐาน พระกรรมฐานมีโอกาสปฏิบัติมากมาย มึงทำอะไรกัน ทำอะไรกัน

ถ้าทำๆ เราจะฝึกหัดปฏิบัติในหัวใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ ๖ ปีไปฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เจ้าลัทธิต่างๆ คือพวกศาสดาต่างๆ ที่เป็นสมมุติๆ ก็ไปศึกษากับเขา เพราะอะไร เพราะเราไม่มีวุฒิภาวะไง ทั้งๆ ที่เป็นพระโพธิสัตว์นะ เวลาเกิดที่สวนลุมฯ “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เติน ๗ ก้าว เปล่งปฏิญาณเลย ยังมีนางพิมพา ยังมีสามเณรราหุล ยังต้องฝึกหัดปฏิบัติอีก ๖ ปีกว่าจะระลึกได้ไง ไม่ใช่ทางแล้วละทางที่มันเป็นความสุขก็ทางตั้งแต่พ่อพาไปทำแรกนาขวัญไง เขาไปทำหน้าที่การงานกัน นั่งอยู่ที่โคนต้นหว้าไง หายใจเข้าระลึก หายใจอานาปานสติ กำหนดลมหายใจแล้วจิตมันสงบลงได้ ผั่งใจทั้งๆ ที่เป็นราชกุมารนะ ผั่งใจ น่าจะเป็นทางนี้ไง

ถึงที่สุดแล้วละทฎฐิมานะ ละสิ่งที่เขาอบรมบ่มเพาะกันทางโลก ที่หมดเลย กำหนดอานาปานสติ บุปเพนิวาसानุสตีญาณ จตุปปาตญาณ อาสวักขยญาณ ทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิมุตติสุขครับ วิมุตติสุขๆ สุขที่แท้จริง ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่ไป แล้วไม่มา ไม่ไปไหนทั้งนั้น รอเข้าโลง เข้าโลงก็จบ จบกันเสียที แล้วจบกันเสียที เห็นไหม

แต่เราฝึกหัดปฏิบัติให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงของเราขึ้นมา มีวาสนาขนาดนี้ มีวาสนาการเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง ไม่มีคนมีอำนาจวาสนาขึ้นมาจะฝึกหัดปฏิบัติอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือคั่นด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองโดยชอบ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระโพธิสัตว์มาเหมือนกัน หลวงปู่มั่นท่านปรารภนาเป็นพระพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ท่านปรารภนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า นี่พระโพธิสัตว์ๆ ทั้งนั้น แต่ด้วยอำนาจวาสนา เวลาศึกษาค้นคว้าก็ศึกษาค้นคว้าจากธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไม่มีอำนาจวาสนา เห็นไหม ในปัจจุบันนะ ทั้งๆ ที่องค์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำเป็นข้อวัตรปฏิบัติเอาไว้แล้ว มีหนทางเครื่องดำเนินรอยแปดพันเก้า มีหนทาง ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรานะ ปุณหมายบายทางเอาไว้แล้ว ธรรมและวินัยๆ ปรียติ ศึกษาปรียติ ปรียติแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติก็มโห่ง ปฏิบัติก็ล้มเหลว

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติด้วยอำนาจวาสนาของท่านไง ท่านปฏิบัติประสบความสำเร็จของท่านไง ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งไง เจริญในหัวใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นขึ้นมาไง แล้วเป็นข้อเท็จจริง

เฮ้ย! มึงไม่เอากันหรือวะ มึงไม่เอาหรือ มึงไม่ทำหรือ

ถ้ามึงทำๆ ทำด้วยความจริงจังของเราสิ ทำให้เป็นจริงเป็นจังของเราขึ้นมา ไหนว่ารักตัวรักตนไง วิมุตติสุขเอาไหม ทุกข์เจียนตายอยู่เนี่ย แล้วมันอยู่ที่ไหนละ

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาะ เราฝึกหัดปฏิบัติของเราให้เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา อย่างน้อยมันก็เป็นจริงเป็นนิสัย นิสัย เห็นไหม สิ่งที่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันมีร่องมีรอยทั้งนั้นนะ

ความลับไม่มีในโลก คนทำนะรู้ คนทำมันทำเอง ถ้าเป็นทุจริตลับๆ ล่อๆ อยู่กันนะ ถ้าเป็นความสุจริตจะโฆษณาชวนเชื่อเชียว ขึ้นป้ายให้เขารู้ แต่กรรมฐานไม่มีหรอก นั่นละทางของกิเลสทั้งนั้นนะ ส่งเสริมมัน ส่งเสริมให้กิเลสมันฟูในใจ กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายเราอยู่แล้ว เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา บุษามัน ทำตามที่มันพอใจ มันพอใจอย่างนั้นนะ กิดเขา ขวางเขา ทำลายเขา

เราไม่ทำ แต่คนอื่นเขาจะทำ คนอื่นเขาจะทำ ส่งเสริมเขาบ้าง คนที่เขาจะทำมี ใ้เราไม่ทำก็ความเลวทรามของตนเองไง ไม่กล้าพูดออกมา ไม่กล้าตะโกนว่า “กูจะกิดขวางพวกมึงไง” แต่ธรรมใ้คนอื่นเขาทำคุณงามความดีของเขา เขาก็เกรงใจ

ครอบครัวยุทธธรรม จะเกิดกองทัพน้อมขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติมาขนาดไหน แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของท่าน

หลวงปู่มั่น ถ้าสาริกา ๓ ปี ได้ ๒ ชั้น ชั้นที่ ๓ บุคคลคู่ที่ ๓ ระลึกถึงหมู่คณะ เราทุกข์ยากขนาดนี้ ใ้พวกนั้นมันมีดบอด ต้องไปเปิดหูเปิดตามันบ้าง พอเปิดหูเปิดตามันขึ้นมาได้ “กำลังเราไม่พอ” หนีขึ้นไปเชียงใหม่ คู่ที่ ๔ จบสิ้น กลับมาแล้ว “มีอะไรว่ามา ว่ามาได้” นี่ไง เป็นบุญเป็นกุศลใหม่

สหชาติเกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ นั่นนะสหชาติ ต้องบุญ ต้องมีกุศลมากมายมหาศาล นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสูติ “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”

ในครรภ์ของนางมหายาเกิดได้องค์เดียว เกิดได้เฉพาะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การปรารถนาเป็นพุทธมารดา เวลาคลอดเจ้าชายสิทธัตถะก็สิ้นพระชนม์ไป เพราะจะไม่มีใครเกิดในครรภ์อันนี้ได้อีกเด็ดขาด เพราะเขาไม่มีบุญกุศลพอ บุญกุศลอันนั้นมันมหัศจรรย์

นี่สหชาติ การเกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นบวก เป็นบวกในธรรมและวินัย
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นเป็นบุญเป็นกุศล

ไอ้พวกที่เป็นโทษ เทวทัตๆ พระเจ้าสุปปะพุทธะกับพระเจ้าสุทโธทนะ เป็นพี่ชายและ
น้องชาย เกิดเป็นลูกพี่ลูกน้อง บวชเป็นลูกศิษย์ เป็นทางลบทั้งนั้น ทั้งกิดทั้งขวาง ทั้งทำลายทั้งนั้น
ทำลายใจ จะปกครองสงฆ์ จะยิ่งใหญ่ เอ็งรู้อะไร เอ็งทำอะไร

แล้วเวลาอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าออกบิณฑบาต ถ้าเวลาเหลือนะ จะ
ไปคุยธรรมะกับพวกเจ้าลัทธิต่างๆ ได้แย้งธรรมะกัน ศิโรราบทั้งนั้นนะ สิ่งนี้เป็นจริงๆ เขาทำอะไร
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็อำ แต่ทำไม่เหมือนเอ็ง เขากราบทิศไหว้ทิศใด พวกพราหมณ์
ใจ เราก็อำ แต่ทิศของเรานะ เป็นครูบาอาจารย์ เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นหมู่เป็นคณะ บริหารทิศ บริหาร
การบริหารจัดการของเรา บริหารด้วยความเป็นธรรมไง

เห็นไหม คนที่เป็นธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เทศนาว่าการกับเจ้าลัทธิต่างๆ
นะ เบี่ยงวงไป ด้วยความเมตตา

ดูข้างสารสี ข้างเวลามันเข้าฝูง มันหักทลายกันนะ มันเองวงล้อมกันนะ เอาจวงล้อม ตัวมันใหญ่
ถ้าถูบแรงไป เดี่ยวมันเจ็บ ถูบแรงไป เดี่ยวมันสะเทือนคนอื่น เห็นไหม เบี่ยงวง

ความรู้มันมหัศจรรย์กว่าที่ได้แย้งกับพวกเจ้าลัทธิต่างๆ มากมาย ไอ้พวกนั้นนะ เดียร์ถีย์
นิครนถ์ มิจฉาทิฏฐิ ความเห็นผิด อยู่กับสังคมโลก หากินกับโลกเขา การประพฤติปฏิบัติมันฆ่ากิเลส
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาหากิเลส ให้เห็นกิเลสในใจของตน

สิ่งที่มันงันกันอยู่นี้ ที่มันพ่นพิษอยู่นี้ มันมาจากอะไร

มันมาจากอวิชชาใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ลูกสาวมัน ไฉมารยาสาไถยนั้น
ลูกหลานมัน มันบาดหุบบาดตา

ถ้าทำคุณงามความดีของเรา คำว่า “คุณงามความดี” ธรรมและวินัยเป็นเครื่องวัด เห็นไหม
ชาวพุทธเป็นคนที่เขาวัดกันตรงไหนวะ

ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ เขาวัดที่ศีลที่ธรรมนั้น เขาไม่ได้วัดว่ามึงกิดขวาง มึงยิ่งใหญ่มาจากไหนหรือ

ยิ่งใหญ่ขนาดไหนนะ ในวงกรรมฐาน ครอบครวักรรมฐานไง มิจาติปฏิญก็มี เวลาไปอยู่กับใคร ถ้าหัวหน้าเป็นมิจาติปฏิญ เราก็หลบก็หลีกเอา นั่นนะผู้ยิ่งใหญ่ ใหญ่โดยกิเลสไง ใหญ่โดยปฏิญมานะ ใหญ่โดยฉันยิ่งใหญ่ ฉันมหัศจรรย์

ฉันนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวช ออกไปกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระฉันนะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกจากราชวังไปนะ ถึงเวลาแล้วนะ พ้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ๖ ปี คั่นความาขนาดไหน สร้างอำนาจสาสนาบารมีมา มหาศาลเป็นศาสดา ทุกคนเขาเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังจะได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มานั่งหน้ากุญ๊ะ ไม่มีฉันก็ไม่มีพระพุทธรูปเจ้า

ใครไปใครมา โอ้โฮ! ทั้งสะอิดสะเอียน ทั้งจะอ้วกแตก ไปพ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนมันมีดบอดใจ

เบี่ยงวง ไม่พูดนะ

มันก็ว่ามันพาออกบวชนะ พระฉันนะยิ่งใหญ่ กิจกรรมอันหนึ่ง ตั้งแต่พระพุทธรูปเจ้าออกบวช ถืออันนั้นว่ายิ่งใหญ่ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการได้พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอหิภิกขุ บวชมา ๑,๒๕๐ องค์ วันมาฆบูชา เอหิภิกขุ บวชให้เอง สั่งสอนเอง เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นเลย เวลาเป็นพระอรหันต์ โลกนี้ร่มเย็นเป็นสุข ความมหัศจรรย์ เทวดา อินทร์ พรหมรอบล้อมเลย

คูสิ หลวงปู่ฉันนะ กลางคืนเทศนาว่าการกับใคร เวลาหลวงปู่ชอบไปเพชรบูรณ์ เวลาอุดงค์ไปทางเชียงใหม่ เวลาทำวัตรสวดมนต์ตอนกลางคืน ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่ม นะโม ตัสสะ ระคะวะโต เวลาทำน

จะย้ายไป พวกเทวดามานิมนต์เลย ขอให้ท่านอยู่ที่นี่ เวลาท่านสวดมนต์ ใ้โฮ! มันกังวาน มันมีความสุข มันมีความร่มเย็นนะ เทวดา อินทร์ พรหมเขารู้

ถ้าทำคุณงามความดีมันร่มเย็นเป็นสุข แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหม สิ่งที่เป็นทิพย์เขายังเข้าใจได้ไง แล้วสิ่งที่เป็นโลกๆ มันเสียดสี มันก็ดมันขวาง เขารู้เขาเห็นนะ เขาเอียน เขาเอียน เขาขยะแขยง เอ็งรู้ไหม

ถ้ารู้ อย่าไปกีดไปขวางเขา จะทำอะไร ส่งเสริมเขา ถ้าไม่ทำก็หลบหลีกไปไกลๆ ให้เขาทำ อย่าไปกีดไปขวางกัน ไปกีดไปขวางในครอบครัวกรรมฐานไง

สิ่งที่ได้มาๆ มันได้มาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ได้มาจากครูบาอาจารย์ที่การกระทำขึ้นมาให้เป็นความจริงใจ เวลาครูบาอาจารย์ เห็นไหม

มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาดนะ คิดอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง ครูบาอาจารย์เขารู้เขาเห็นนะ แต่เบ๊ยงวง ถ้าเอางวงลูป ช้างตัวมันใหญ่ แรงแมันเยอะ กระเด็นหมดนะ กระเด็นด้วยทฤษฎีมานะของเรา กระเด็นด้วยกิเลสของเรา กระเด็นด้วยความอหังการของเรา เจ็บช้ำน้ำใจ เจ็บปวด ไม่เป็นธรรม ลำเอียง ร้อยแปดพันเก้า

ถ้าเป็นจริง กิเลสเราต่างหากละ กิเลสเรานะ

เกิดเป็นคนไทย ปฏิเสธไม่รู้กฎหมายไทยไม่ได้ บอกไม่รู้กฎหมาย

ทำอะไรผิดคือผิด ธรรมและวินัยเขามี คนที่ปฏิบัติเขาเห็น น้ำร้อนก็คือร้อน น้ำเย็นก็คือเย็น มันเป็นวิทยาศาสตร์ เราก็ดขวางเขา เราขัดแย้งเขา เราย่ำยีเขา นี่ของร้อน ใครๆ ก็รู้ได้

เราเมตตาเขา ผู้มาใหม่ เราทำเป็นตัวอย่าง

สอนเขาด้วยปาก ตัวเองยิ่งกว่าเรือเกลือ ตัวเองก็ดขวางเขาไปทั่ว มันจะเป็นประโยชน์กับใครวะ พฤติกรรมนั้นมันบอก แต่ถ้าความจริงละ ความจริงมันโล่งมันโถง น้ำใสใจจริง ใ้โฮ! มันอบอุ่นนะ แต่ถ้ามันไม่ใช่ มันไม่ใช่ละ

แล้วครูบาอาจารย์ คนที่มีกำลัง เบี่ยงวงไป ไม่กดไม่ดัน ไม่ทำอะไร

คิดว่าไฉนเป็นทางสว่าง ทางสะดวกหรือ

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ทำคุณงามความดีมากมายขนาดไหน ทำความชั่วมาอย่างไร
นั่นนะมันเป็นกรรมของสัตว์ทั้งนั้นนะ

แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจัง นี่ไง ถ้าเป็นข้อเท็จจริง หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนเอง “ใครจะดี
ใครจะชั่ว มันเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีวะ”

คนทำคุณงามความดีเขาก็แบกรับภาระ ต้องดันทุรังทำของเราขึ้นไป ใจที่มันกดมันถ่วงมัน
ทับ นั่นก็เป็นเรื่องกิเลสทั้งนั้นนะ เรื่องมาร เรื่องพญามาร

ใครจะดี ใครจะชั่วเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีของเราวะ แต่ทำแล้วมันฟางเส้น
สุดท้ายไป อะไรก็ทับลงไปๆ มันทุกข์มันยากว้าย มันทุกข์มันยาก แล้วทุกสังคมเป็นอย่างนี้ ทุกสังคม
มีคนดีและคนชั่ว

นั่นทุกสังคมนะ แล้วใจเราละ ใจเราละ ใจเราละ

เพราะอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก
คนจะดีคนจะชั่วมันอยู่ที่ความรู้สึกนึกคิดอันนี้ จริตนิสัยข้างในสำคัญที่สุด ถ้าสำคัญที่สุด เราก็
ปรารถนามาทั้งนั้นนะ ไม่มีใครเอาปืนจี้ให้มาบวชนะ มาบวชกันด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ทั้งนั้นนะ ด้วย
ความปรารถนาดีทั้งนั้นนะ เวลาบวชแล้วทำไมเป็นเรือเกลืออย่างนี้

พระกรรมฐานมันก็มีข้อวัตรตามข้อเท็จจริง มันไม่ต้องเอาปืนมาจี้ ไม่ต้องมาข่มขู่บังคับอะไร
กันทั้งนั้นนะ พฤติกรรมทำผิดก็คือผิด ถูกก็คือถูก ก็เห็นๆ กันอยู่อย่างนี้ แล้วอะไรมันจะผิดมันจะถูก
ละ มันผิดมันถูกมันก็อยู่ที่พฤติกรรมนี่ไง ก็การกระทำที่เห็นๆ กันอยู่อย่างนี้

ถ้ามันเป็นจริงๆ ให้มีสติสัมปชัญญะ

ทำไม่ได้ ไม่พอใจ หลบหนีไป อย่าก็ดขวางคนอื่นเขา คนอื่นเขาจะทำคุณงามความดีๆ ให้เขาได้ทำ เพราะอะไร

นี่ไง เวลาหลวงตาพระมหาบัวนะ เวลาพรรษามากท่านให้ออกๆ เพราะอะไร ท่านให้คนใหม่เข้ามาได้ฝึกหัดใจ คนใหม่เข้ามาๆ มันเห็นใจ แล้วคนใหม่เข้ามา “แบบอย่างเป็นอย่างนี้หรือ ไหนว่าปฏิบัติถูกต้องตามฐานนะ”

เราเจอบ่อนะ ไ้พระมันหนีมาเลยนะ หนังสือสอนอย่างนี้ แล้วเอ็งทำอย่างนั้นหรือ

ข้อเท็จจริงที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านแนะนำ ท่านมีการกระทำ แล้วธรรมทายาทๆ ที่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นท่านก็ทำกันอย่างนี้ แล้วท่านเป็นพระอรหันต์กันไปหมดแล้ว แล้วนี่มันเป็นวิธีการที่ให้ทำๆ

เขาหนีหนังสือมาหาเราเลยนะ ดูลิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นสอนอย่างนี้ วงกรรมฐานเขาให้ทำอย่างนี้ ภูไม่เห็นพระทำเลย

เขาเอาหนังสือมาแล้วมาได้แย้งกับเราเลยนะ

บอก มันเรื่องกรรมของสัตว์วะ

เราบวชใหม่ๆ เราก็แสวงหา แล้วที่ได้มาก็นี้แหละ ปฏิบัติถูกต้องตามฐานนะ นี่แหละ อ่านแล้วพยายามทำตามนั้นไง พยายามทำอย่างนั้น แล้วพยายามทำอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะเริ่มต้นใหม่คุยกับใครก็ไม่รู้หรอก

เรานะ เวลาพูดกับผู้ฝึกหัดปฏิบัติใหม่เรารู้ เราพูดเขาก็แจ้วๆ เจตนาดี อู้หู! ไฟแรง เอาให้ได้แต่ไม่ได้หรอก เพราะอะไร

เพราะถูกว่าจะได้สองสามปีนะ ไม่รู้อะไรเลย จับผิดจับถูกไปอย่างนั้นนะ มีอย่างเดียวเท่านั้นนะ มีแต่เจตนาที่ดีงาม มีแต่ความเพียรที่โถมใส่เข้าไป ผิดถูกอะไรก็ยังไม่รู้ เพราะไม่เป็น แต่

พอมันดีขึ้น เออ! มหัศจรรย์มาก แล้วหายหมดเลย เสื่อมหมด พอเสื่อมหมดขึ้นมา จะทำอย่างไรให้ได้ แล้วทำอย่างไรไม่ได้ มันจับหลักไม่ได้ พอจับหลักไม่ได้ เห็นไหม

เวลาหลวงปู่จวนพูดไป “อวิชชาอย่างหยาบๆ สงบตัวลง”

จับอะไรไม่ได้ มันก็จับต้องอะไรไม่ได้

“อวิชชาอย่างกลาง อวิชชาอย่างละเอียดมากมายมหาศาล”

เออ! พยายามจับหลักไว้ มีสติสัมปชัญญะไว้ พุทโธๆ นะ มีสติอยู่กับพุทโธไว้

แล้วเวลาไปเปรียบเทียบกับหลวงตาพระมหาบัวไป นี่ไง จักรวาลนี่ไง กำหนดรู้เฉยๆ ใจ เป็นสมาธิได้ไหม ได้ แต่เวลามันเสื่อมไปแล้วนะ ล้มลุกคลุกคลาน เอาคืนไม่ไหว

ฉะนั้น เวลาไปหาหลวงปู่มันไป “จิตมันเหมือนเด็กๆ วะ ต้องมีอาหารให้มัน พุทโธไว้ๆ ถ้ามันเสื่อมไป มันโลเลไป เดียวถ้ามันมีอาหารใจ มันมีนวัตกรรมใจ มันมีสติใจ มันมีสัจจะความจริงใจ เดียวมันกลับมาเอง”

แล้วท่านก็บอกว่า มันก็กลับมาจริงๆ เพราะเวลามันอีลุ่มลุ่มแคบ มันไปของมันนะ เพราะไม่มีใครควบคุมมันได้ จิตนี้เป็นนามธรรม ความรู้สึกเป็นนามธรรม แล้วมันก็ไปอีลุ่มลุ่มแคบโดยเวรโดยกรรมของสัตว์ มันดันทุรังของมันไปทั่ว

พุทโธๆๆๆ มึงจะไปไหนก็ไปเถอะ อยู่วะ พุทโธๆๆ เวลามันมานะ เออ! มันต้องมีจุดหมาย มีที่หมาย มีสติสัมปชัญญะ แล้วมันรู้มันเห็นอย่างไรมันรักษาเอง พอมันรักษาของมัน พอมันรักษาของมันเพราะอะไร เพราะมันเข็ดใจ

เวลาเราทุ่มเต เราทุ่มเตด้วยชีวิตเลยนะ แต่ทุ่มเตด้วยความเห็นผิดใจ ทุ่มเตเพราะกุ๊กไม่รู้ อะไร กูจะเป็นพระอรหันต์นะ แต่กูก็ไม่ว่าอะไรเลย แล้วกูก็เป็นพระอรหันต์แบบกิเลสกุญเญี มันจะบรรลุนิพพานตามแต่กิเลสกุญเญีเลยละ

อารมณ์มันดีมันก็ว่าเป็นพระอรหันต์นะ เดียวกิเลสมันตื่นขึ้นมาเนะ เฮ้ย! พระอรหันต์ก็หายไปหมดแล้วละ แต่กูไม่รู้จะพูดอย่างไร กูหน้าด้านวะ กูก็พูดของกูไปอย่างนี้ แต่มันไม่มีเหตุมีผลหรอก ไร้สาระ

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันต้องมีที่มาที่ไป มันต้องมีเหตุผลของมัน

คนที่ฝึกหัดปฏิบัติล้มลุกคลุกคลานมาขนาดไหนมันก็รู้ของมัน เวลามันดีขึ้นมา มันไม่รู้หรือ แล้วเวลาดีขึ้นมา มันเสื่อมหมด เอ็งรู้ไหม เอ็งก็รู้เหมือนกัน แต่ไม่กล้าพูด อายเขา

เวลาไม่ดีขึ้นรู้ เวลามันดีขึ้นมาบ้างก็รู้ เวลามันเสื่อมมาก็รู้ แต่ไม่กล้าพูด เพราะมันไม่รู้ว่าจะไรดี อะไรเสื่อมไง แล้วดี ดียังไร แล้วเสื่อม เสื่อมอย่างไร ไม่รู้

แต่หลวงปู่เจี๊ยะง “พุทโธโวๆ เว้ย พุทโธอย่างมึงไม่ทันกินหรอก พุทโธอย่างมึง กิเลสมันดับหัวเล่น พุทโธโวๆ พุทโธโวๆ ไม่ต้องลมหายใจ พุทโธอย่างเดียว พุทโธโวๆ เลย”

แล้วท่านก็พุทโธโวๆ ท่านเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว กว่าจะเป็นพระอรหันต์ไง ให้ชำนานูโนวสี

แล้วเราอยู่กับท่าน ท่านรำคาญมากนะ ให้อพวกปัญญาๆ นะ ท่านบอกว่าไร้สาระ

ถ้าคำว่า “ไร้สาระ” มันก็เป็นโลกียะง เป็นปัญญาโลกๆ ึง เป็นสัญญาอารมณ์ที่เอาไว้ถากเอาไว้ถากกัน ท่านเป็นพระอรหันต์นะ พวก ๙ ประโยคทั้งถากทั้งถาง “ให้อพุทโธ ให้อพวกง่ๆ ให้อพวกหลับตาๆ ให้อพวกนี้ไม่มีสติไม่มีปัญญา ตำรับตำราเขามีให้ศึกษาให้เรียน มันก็ไม่เรียน แล้วเวลามันฝึกหัดๆ โดยที่มันไม่รู้อะไร มันจะรู้ได้อย่างไร”

รู้ด้วยสติสัมปชัญญะ รู้ด้วยสติด้วยปัญญา รู้ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษชน ดีกว่าดี ชั่วก็ว่าชั่ว ถ้าชั่วแล้วตั้งตัวใหม่ให้มันดี ดีขึ้นมาแล้วให้ชำนานูโนวสี ชำนานูโนวสี การเข้าการออก

ให้อพวกตัดจริต “สมาธิมีเข้ามียอกด้วยหรือ”

ฉมานสมาบัติเนะ ปฐมฉมาน ทุตติยฉมาน จตุตถฉมาน อากาสาณัญจายตนะ วิญญานัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัณญานาสัณญายตนะ มีเข้ามียอกไหม สมาบัติ ๘ เข้าหรือเปล่า แล้ว

เข้าอย่างไร เข้าแต่ละชั้นขึ้นไปนะ แล้วถอย ถอยอย่างไร แล้วเข้าสมาบัติ ๘ เข้าและออกจนมันมีกำลัง มันจะมีอะไรบ้าง อภิญญา ๕ อภิญญา ๖ ทำไมจะไม่รู้รู้ได้ไม่ได้ มีเข้ามีออกไหม

คัดจิริต ภาวนาก็ไม่เป็น ทำอะไรก็ไม่เป็น ดีแต่โต้แย้งเขา

ไอ้พุทโธๆ นี่แหละ ไอ้โง่ๆ นี่แหละ ครูบาอาจารย์เรา ธรรมทายาท เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้นนะ เพชรน้ำหนึ่งเพราะชื่อสัตย์สุจริต เพชรน้ำหนึ่งเพราะอำนาจวาสนา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสร้างอำนาจวาสนาของท่านมา ปรรตนาเป็นพระพุทเจ้า ปรรตนาเป็นพระปัจเจกพุทเจ้า เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าอนาคตังสญาณ หลวงปู่มั่นท่านกำหนดดูของท่าน ท่านย้อนของท่านได้เพราะอำนาจวาสนาท่านมี คนจะทำได้เขาต้องสร้าง เห็นไหม

จะเดินทาง จะมีรถ ต้องซื้อรถ ซื้อรถไม่ได้ก็ต้องประกอบรถขึ้นมาเป็นรถของตนเองได้

รถก็ไม่มี ทำก็ไม่เป็น ไปไหนก็เดินด้วยเท้า แล้วเขาทำมาด้วยฤทธิ์ ไม่เชื่อ เป็นไปไม่ได้ นักปราชญ์ราชบัณฑิตเขาจะรู้กันโดยเฉพาะวงของนักปราชญ์ราชบัณฑิตด้วยกัน เพราะเขาคุยกันรู้เรื่อง นักปราชญ์ราชบัณฑิตจะมาพูดกับไอ้ชี้เท่อย่างพวกเรานี้ ประชาธิปไตยนะมึง กูก็บวชพระนะ ศีล ๒๒๗ เท่ากันนะเว้ย เป็นคณะสงฆ์นะมึง แต่ไร้สาระ

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ เบ็ยงวง จะทำอะไรนะ เพราะมันดื้อตาใส มันดื้อเจียบ ดื้อเพ่ง ไม่มีวาสนา ถ้ามันมีวาสนามันต้องกลับตัวกลับใจ กลับการกระทำ การกลับตัวกลับใจ กลับใจเข้าสู่มรรคสู่ผล กลับใจเข้าสู่เส้นทางของพระพุทธศาสนา

ตัวเองนอนแช่อยู่กับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ใจของตนให้กิเลสมันย่ำยี ย่ำยีแล้วยังไม่รู้จักว่ากิเลสมันย่ำยี ยอมจำนนกับมัน เอาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้า เอาเครื่องแบบของนักรบ ของภิกษุ ของพระในวงกรรมฐานไปเป็นรองเท้ารองตีนให้กับกิเลสมันย่ำยีแล้วยังเห่อเหิมทะเยอทะยานว่าตัวเองยิ่งใหญ่ เป็นอาวุโส มีอายุพรรษา เป็นผู้ที่มีธรรม

เป็นอย่างนั้นหรือ

นี่ไง ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ท่านเบ็ยงวง เห็นไหม

เพราะเวลาช้า เวลาทักพวกญาติพี่น้อง มันสูดอากาศไ้ ได้กลิ่น รับรู้

แล้วถ้ามันเป็นจริง มันฝึกมันหัด

แม่แปรง มันจะพาฝูงของมันหาอาหาร พาฝูงของมันอพยพเพื่อน้ำและอาหาร และความปลอดภัยของเด็กน้อย

ผู้ที่สืบทอด เวลาฝูงของมันมีภัย มันล้อมรอบเลย หันหน้าออก ให้ลูกอยู่ตรงกลางเพื่อความปลอดภัย เพื่อความเจริญงอกงามของฝูง เพื่อความดีงาม

นี่ไง เขาทำของเขาด้วยความถูกต้องชอบธรรม เขาก็คิดไม่ขวาง เขาก็อ้างอิงตำรา

นี่ไง มาเลยนะ มีพระมาหานั้น หนีบมาเลยนะ ปฏิปทาธุตังคกรรมฐานฯ ตำราสอนอย่างนี้ แต่ถูกต้องไปแล้วไม่เคยเห็นใครทำอย่างนี้เลย

นั่นมันกรรมของสัตว์ไ้

ตำราสอนอย่างนี้ด้วยการเก็บหอมรอมริบ ด้วยการศึกษาค้นคว้ามา โดยหลวงตาพระมหาบัว ท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น ถ้าท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ๘ พรรษาสุดท้าย ท่านบอกสบายมาก เพราะหลวงปู่มั่นกับท่านอยู่ด้วยกัน ท่านนี่จอมซัก จอมหาข้อมูล แต่ก่อนหน้านั้นท่านก็พอจะอนุมานเอาได้ แต่ไม่ ท่านก็ไปศึกษาค้นคว้าจากหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว ครูบาอาจารย์รุ่นแรกไ้ หลวงปู่พรหม ที่ไปทางเชียงใหม่ ท่านสนิทมากไ้

นี่ไปศึกษาไปค้นคว้ามาเพราะอะไร เพราะว่าหลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน โดนหลวงปู่มั่นสับๆ สับๆ มาทั้งนั้นนะ ไ้สับๆ ท่านจดจารึกมา เก็บมาเป็นปฏิปทาธุตังคกรรมฐานฯ

สิ่งที่ได้มาไ้ มันเป็นคุณงามความดีทั้งนั้น มันเป็นข้อเท็จจริงทั้งนั้น แล้วเราจะใช้ประโยชน์ใหม่ เราอยากได้ประโยชน์ใหม่

มันมีไ้ หนีบมาเลยนะ มาต่อว่านะ มาคัดค้าน

เราบอก เราก็ประกันใครไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บำบัดตั้ง สันติภูมิจิโก สันติภูมิจิโกจากผู้ประพฤติปฏิบัตินั้น ใจดวงใดไม่มีมรรค ใจดวงนั้นไม่มีผล ใจดวงใดทำสมาธิไม่เป็น มันจะเกิดมรรคขึ้นมาได้อย่างไร ใจทำสมาธิๆ ทำกันอยู่นี้มันเป็นมิจฉา คำว่า “มิจฉา” มิจฉา เพราะมันมีกิเลสเจือปนมา

เราเกิดมาเรามีวิชาในหัวใจของเราอยู่แล้ว เรามีพญามารอยู่ในใจของเราอยู่แล้ว แล้วพญามาร เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง มันมีลูกสาว ๓ คน มันมีลูกมีหลานของมันเต็มหัวใจของตน แล้วเราปฏิบัติไปเป็นสมาธิได้บ้าง เวลามันหลบมันหลีกเราขึ้นมา แต่ครอบครัวของมารนะ ในหัวใจมันเต็มหัวใจของตน ฉะนั้น เป็นสมาธิมันก็มีกิเลสเจือปนมา

พอเจือปนมาก็ส่งออกไป มันก็จินตนาการไป จนความโลภ ความโกรธ ความหลง มันยุได้เท่าไร มันหายได้เท่าไร มันก็คิดมันขวางได้เท่าไร มันก็พาสมาธินั้นแหละไปรู้ไปเห็นตามแต่มันพอใจไป

ฉะนั้น เวลาหลงเสาร์ หลวงปู่มันท่านสอนไง ต้องให้รั้งไว้ ดึงมันกลับมา

อะไรวะ ภูก็ง ภูไม่รู้วะ ดึงอย่างไรวะ

สมาธิไง มันดึงกลับได้ ถ้าดึงกลับไม่ได้ หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนแม่ชีแก้วไม่ได้

แม่ชีแก้วไปหมดเลย วันไหนภาวนาถ้าไม่รู้ไม่เห็นอย่างนั้นภาวนาไม่ดีนะ ถ้าภาวนาแล้วไปเที่ยวสวรรค์นรก โอ้โฮ! วันนี้จะบรรลุมรรค

หลวงตาสอนว่า รั้งไว้บ้างได้ไหม รั้งไว้ก่อน รั้งไว้บ้างก็ได้ ปล่อยมันไปบ้างก็ได้

เพราะท่านรู้ว่า จิตถ้ามันส่งออก มันไปตามกิเลสแล้วเอาไม่อยู่ แล้วเอาไม่ได้ ถ้าเอา คนนั้น รากเลือด ฉะนั้น รั้งไว้ ๕๐-๕๐ ใจ ถ้ามันสุดความสามารถ มันจะหลุดไปก็แล้วกันไป แต่หัดรั้งไว้

เพราะการรั้ง การหัดไว้ นั่นเป็นการเริ่มต้น ถ้าไม่รั้ง ไม่หัดไว้ มันก็จะส่งออกไปอย่างนี้เป็น
มิจฉา ไปกับลูกสาวของมารณะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง กับสมาธิที่ฝึกหัดปฏิบัติมาแล้วมัน
ก็ไป นี่จิตมหัศจรรย์ขนาดนี้

จิตนี้มีคุณสมบัติที่มหัศจรรย์ขนาดนี้ แล้วไม่มีครูบาอาจารย์คอยดูแลมันไง แม่ชีแก้ว ใ้โฮ!
ปฏิบัตินี้ ใ้โฮ! ใครๆ ก็ชื่นชมนะ เพราะไปรู้ไปหมดเลย...แต่ปฏิบัติผิด

เวลาจะถูก เห็นไหม ถ้าไม่ฟังกัน ออกไป

ไม่มีที่พึ่งแล้ว อ้าว! เอาใจก็เอากัน รั้งไว้ จิตเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าไปเห็นกาย อ้อ! มันเห็นอย่าง
นี้เอง ปล่อยอย่างนี้เอง อู๋! มันยอดเยี่ยมอย่างนี้เอง โอ้ย! มันขาดอย่างนี้เอง หลวงตาอบรมบ่ม
เพาะขึ้นมาจนเป็นแม่ชีอรหันต์

ผิดก็ผิดไปทั้งนั้น เวลาถูก ถูกมันมาจากไหน แล้วถูกมาจากไหน ถูกมาจากหลวงตาพระมหา
บัวหรือ ก็ถูกมาจากใจแม่ชีแก้ว

แม่ชีแก้วเวลาผิด ผิดไปตามหัวใจของแม่ชีแก้ว แล้วแม่ชีแก้วก็ไม่รู้ว่าผิด แต่เข้าใจว่าถูก แล้ว
เข้าใจว่ายิ่งใหญ่ด้วย แต่กว่าจะหลวงตาสับเอาจนได้สติสำนึกได้

รั้งไว้ รั้งไว้ รู้จักใหม่ เข้าออกรู้จักหรือเปล่า

สัมมาสมาธิมันรู้มันเห็น ขณิกะ อุปจาระ อัปปนา สัมมาสมาธิเป็นสมถกรรมฐาน ยกขึ้นสู่
วิปัสสนานั้นคือภาวนามยปัญญา ใจที่มีมรรคใจ

ใจดวงใดมีมรรค ใจดวงนั้นจะมีผล

ใจดวงใดไม่มีมรรค มีแต่มิจฉาทิฎฐิ มีแต่ความเห็นผิด มีแต่ไสยศาสตร์ มันก็เป็นการภาวนา
เพื่อบุญเพื่อกุศล ได้ภาวนา แต่ภาวนาเหลวไหล

แต่มั่นน่าเห็นใจที่ว่า คนจะเป็นจริงได้มันต้องมีวาสนา ต้องสร้างอำนาจวาสนามั่นถึงจะ
ชื่อสัตย์สุจริต ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก เพราะปัจจัยตั้ง คิดเอาเอง เข้าข้างตัวเอง วินิจฉัยเอง ดูแลเอง
ผิดก็เข้าใจว่าถูก

ถ้ามีวาสนา วินิจฉัยเอง ดูแลเอง พิจารณาเอง ผิด เจ็บปวด ผิด ทำให้หลงผิด ถ้ามันจะเข้า
ทางที่ถูก มัคโค ทางอันเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พาหัวใจ
ของตนเข้าสู่พุทธะ ตื่นจากการครอบงำของกิเลส ใช้ฝึกหัดวิปัสสนา

วิปัสสนาคือภาวนามยปัญญา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ขณะ
นิโรธดับทุกข์ ด้วยมรรค ๘ ด้วยทางสายเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ฝึกหัดประพฤติ
ปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงในหัวใจของตน เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโก เป็นผู้รู้แจ้งในใจของตน
เอวัง